دستور ۱۷ ربیع‌الثّانی ۱۴۲۳ (۱۳۸۱/۴/۸)

حضرت حاج دکتر نورعلی تابنده گنابادی مجذوب علیشاه ارواحنا فداه

هو

۱۲۱

بسم الله الذی یمنّ علیکم (علینا) اَن هداکُم (هدانا) للایمان

این نعمتی که خداوند مرحمت کرده آن قدر مهم است که در اعطای آن بر ما منّت گذاشته است. نعمت ایمان و نعمت دلبستگی و همبستگی با مؤمنین را با ناسپاسی ضایع نکنیم. خداوند به شیطان و لشکریان او تا روز قیامت مجال داده است که به فرزندان آدم از شش جهت حمله و آنها را شکار کند و این شکارچی بهترین شکارها را تعقیب می‌کند و چون خداوند امنیت جز به معصومین عطا نفرموده است، هرچه بنده مقرّب‌تر باشد شکار او برایش لذیذتر خواهد بود که **«المخلصون فی خطرٍ عظیم»**. خصوصاً در این دوران که شیوع انواع مفاسد اخلاقی، بلای اعتیاد و انحرافات اجتماعی فضای بشریت را مسموم نموده، مسئولیت بسیار خطیر و حسّاس بر عالم فقر وارد است که همگی در حدّ توان و درجه خود باید نمونه و الگوی صلاح بوده و معلم عملی اخلاق باشند.

پس در این دوران که نعمات مذکور و همچنین آرامش و ایمان مؤمنین از جهات مختلف مورد حمله دشمنان انس و جنّ قرار گرفته، شایسته است مؤمنین ناملایماتی را که ظاهراً از دوست می‌رسد تحمّل کنند و تخلّق به اخلاق الهی، ستّاریت، بخشش، احسان، و ... را به ویژه در این موارد بکار گیرند:

۱. احترام مشایخ و بزرگان را رعایت کنند و هیچ عملی‌که استشمام توهین شود ولو ظاهراً در مقام دفاع ازخود باشد بجا نیاورند.

۲. مسلّماً مشایخ نیز رعایت برادران خود را ملحوظ دارند و همچون برادر بزرگتر مراقب آنها بوده و از خطاهای آنها اغماض می‌نمایند و در خلوت آنان را هدایت می‌کنند.

۳. به مصداق «رئیس القوم خادمهم» در خدمت به اخوان و تواضع نسبت به آنان بکوشند و از آن غفلت نکنند و توجّه داشته باشند که همواره کتباً و شفاهاً توصیه شده و حتّی در فرمانهای آقایان مشایخ یا مجازین این توصیه تکرار شده است که خدمت محوّله به آنان باید بر تواضعشان بیفزاید.

۴. داستان قشون «اسامه» را در صدر اسلام بیاد آورده و از آن عبرتها بگیرند. اگر نظر، پیشنهاد و انتقادی دارند قبلاً مستقیم به نظر برسانند، از «اذاعه» آن امتناع نمایند تا احیاناً مسئول اشتباه در استنباط نگردند. بعد از اتّخاذ تصمیم به آن تصمیم احترام گذارند ولو تصمیم به نظر آنان نادرست باشد، زیرا در این مورد ضرر اذاعه و عدم تمکین برای عالم فقر از ضرر تصمیم (احیاناً نادرست) بیشتر است.

۵. همانطور که مجتهد باید وارد به اوضاع جهان-که همواره در معرض تغییر است- باشد و در اعمال (نه عقاید) باید استدلال او را پذیرفت و تقلید نمود ولو اینکه نظری مخالف با نظر قدما ابراز کند، در طریقت نیز همین قاعده مراعات می‌گردد. در قلمرو شریعت و اعمال از مجتهد، تقلید و در قلمرو طریقت از پیر طریقت باید پیروی کرد. در قلمرو و اموری که به تعقّل شخصی و شرعی واگذار شده است، عقاید مختلف

در صورتی که با حسن نیت و خلوص اتخاذ شده باشند، مضر نیست و بلکه تضارب فکر بین هردو را تعالی می‌دهد.

۶. گله‌مندی و انتقادات شخصی بین مؤمنین را حتّی‌المقدور باید مورد عفو قرار داد و احیاناً در خفا و مستقیماً به طرف تذکّر داد. اذاعه آن موجب دسته‌بندی می‌شود و چنین امری مانند موریانه‌ای است که عصای حضرت سلیمان را سست کرد.

والسّلام

رَبَّنا اغْفِرلَنا وَ لاِخوانِنا الذین سَبَقونا بِالایمان و لا تَجعَل فی قُلوبِنا غلاً للذین آمنوا رَبَّنا اِنّک رَئوفٌ رحیم.

دکتر حاج نورعلی تابنده مجذوبعلیشاه

۸ تیر ۱۳۸۱ - ۱۷ ربیع الثّانی ۱۴۲۳